

Име и презиме: Чарна Хаџипетровић
Школа: ОШ „Веселин Маслеша“
Одељење: IV/1

Учитељица: Јелица Чкркић
Телефон: 064/329-3501

Очаране наочаре , Светлана Велмар- Јанковић

Ја сам Чарна. Ја очаравам! Бар се надам да је тако. Како онда да не зграбим „Очаране наочаре“ и кренем у авантуре? У почетку ми се књига није толико допала, зато што смо тапкали у месту. Нигде нисмо мрднули. Већ после десете стране укључила сам се у екипу Аика, Скеца, Еде, Луџија, Апија, четвороношца Рође...Сама идеја да се без сувишних скаламерија путује кроз време је примамљива. Ставиш наочаре и уживаш! Ех, да ја имам Очараног Оптичара! Не знам да ли бих радије отпутовала у будућност или прошлост?! Ове приче о старим временима имају подударности са мојим животом и лично са мном. Историјске личности правиле су ми друштво од првих дана мог живота. Моја мама је историчар. Сваког дана у својим причама оживљавала је неку од историјских личности, нас две смо „причале“ са њима. Где год би ишле пратила нас је прича везана за неко место у прошлости. Прихватила сам да су прошлост и садашњост- једно, кроз Узун Мирка, Конду, Васу Чарапића, Карађорђа... Шетам њиховим улицама, одмарам под Чарапићевим брестом. Живим на Вождовцу! Вождовом!

Ове приче увериле су ме да је мој Београд био жеља многих. И богатих и сиромашних. Чудесно је позициониран! Штитио је сам себе рекама и добрим људима. Сви су они оставили трагове. Неки јаче, неки слабије. Господари су се мењали дорађујући утврђења. Једни су долазили и градили, други одлазили и рушили. Свака улица у мом граду, свако ћоше, зид –имали би шта да кажу!

Деца су некада морала да буду сналажљива! Није било никога да их забавља. Сами су морали да смисле игру и да преживе и нађу излаз из „безизлазне“ ситуације. Борили су се за живот, није било резервних, као у игрицама, где увек имаш шансу за нови почетак. Драго ми је што ја нисам роб, а још драже што немам роба, као што је било у време Луџија и Апија. Животиње су остале исте. Осећај их води, сада као и некада. Човек је својим рукама обликовао дело, које је настајало пред њим, сваки делић. Данас је то посао машина. Тешко ми је да дресирам свог пса, а камоли разјареног лава-као Апије.

Највише ме је дотакла прича о Пресветлом кнезу, чији је назив пун поштовања и дивљења народа који га воли. Од сада ћу преименовати место састанка- код Пресветлог кнеза Михаила, а не „код коња“! Храброст је била истакнута особина. Водило се више рачуна о другима него о себи!

У причи „Пас са Варош-капије“ највише ми се свидело што су моји вршњаци имали тајна скровишта у којима нико није могао да их нађе- тунеле. Колико год хоће тунела, повезаних као црева. Као да играју жмурке са Турцима, а спасавају животе!

Марко, Ана и Вид у авантури „Крагуј из тврђаве“ успевају да одгонетну за њих непознато писмо- ћирилицу. Слово по слово-дешифрирају речи, као тајне кодове, написане

на плочици. Ти необични знаци избавиће Марковог оца из невоље. За мене је ћирилица најчудесније и најлепше писмо на целој планети, зато што је свако слово ћирилице мало уметничко дело!

Деспот Стефан је први од наших владара био очаран Београдом толико да је од њега направио престоницу. Стефан са својом гујом, која му је спасила живот, која никада не стари- дели осећања и одлуке. Он се свако вече у књижници одмара од обавеза и послова. Не мрзи, него размишља. Зато је он највећи српски витез. И не само српски.

Ниједном нисам прошла поред Филозофског факултета и Студентског парка, а да нисам изнова чула причу о остацима-сведоцима боравка старих Римљана. О брчкању у термама, где данас седе студенти и о невероватно, геометријски прецизном, седишту војног логора, на месту где данас влада потпуно мирна атмосфера. Уместо IV Флавија легије, напетог да крену у још једну битку на живот и смрт-безбрижни шетачи паса.

Ова историјска вртоглавица подсећа ме да је много људи живело, играло се, волело, мирило, ратовало, градило, рушило, учило- пре мене! Ликови ове књиге нису могли да замисле да причају са неким и знају о некоме ко није крај њих! Аик, Скец, Еда, Луције, Апије...имали су веома занимљиве животе, али ипак нисам сасвим сигурна да им је било пријатно да одећу перу у хладним водама река, да се препуштају видарима и неиспитаним мелемима. Можда нису ни размишљали о томе, јер нису знали да може другачије. Оно што је најбоље у њиховим животима је изостанак телефона, нису били зависни од њих. Време су проводили у природи, откривајући је. Откривајући једни друге!

Име и презиме: Чарна Хаџипетровић

Школа: ОШ „Веселин Маслеша“

Одељење: IV/1